

wägga warma ja uššina ollewad. Agga emma
filmad, kui jübelt taggasi tulli, kohhe langsid wärt:
na peäle, ja kül temma seddamaid moistis ärra
tütri ušširust. Üks lešproua olli need linnad an:
nud niidilõngaks kehata ja olli temmal sellega
suur rut, et warmalt pididi walariš sama. Agga
wõi Liso seš holiš. Emma pahhandas wägga
meelt ja augutas last täiest sunst. Mis sunust
ilmas peab sama, kui sa mitte ei võra ommast
laiskusjest? Egga laiskus toida innimešt. Eš sa
tea, keš ei wiitš tödd teha, ei pea sa mitte
leiba šöma, kaš moistad miš se on? Emma om:
mas melepahhandušeš ei pannud tähhele, et
kolm meest, keš uhkiš ridiš, tullid ratsa soites
möda teed, ja jäid nende perre kohta seišma.
Se, keš eel soitiš, olli kunningas, ja kui liggi
sai, ütles: „Raene, miš sa ni kurjaste omma
lapsēga tapled?“ Emma ehmatas, et neid olli,
keš sedda nominišt peält kuulda said; ehk temma

kül ei teadnud, et se küššia otse kunningas iše
pididi ollema, ial ei tahtnud ta omma tüttart
wõdaste ette ni wägga ärralaita, waštas sepär:
rast kermešte nenda: „Taplen tütriga, et ütles
wägga kerme on töle hakkama, ei wõttage om:
male aega middagi toito suhho päina. „Kunnin:
gas, tüttarlasiš kites, andiš sedda otust, et tö:
teggia ei pea mitte nälgas seišma — ja soitiš
teed eddase. Agga monne päwa pärrast tulletas
temma sedda tülli mele, miš teed käies olli näi:
nud sel emmal omma tütriga ollewad, ja juttušt:
tas seš omma prouale. Kunninga proua armašt:
tas wägga wälledaid töteggiaid, laškiš sedda kül:
la kulata, kuš se uššin tüttarlaps ellas, läkkitas
Liso järrele, ja käškiš tedda omma ette tua. Üt:
les šiis: „Minna kulen, et sa wägga kerme tö:
teggia pead ollema, ja ei annage ommale aega,
wahhelt leiba wõtta; head töteggiaid on wägga
minno mele pärrast, ja isšärranes armaštan per